

Mahdoton tehtävä

Salapoliitikko Kitisen Kane oli elämänsä vaikeimman tehtävän edessä. Hänet oli palkattu osa-aika-agentiksi salaiseen palveluun. OAJ:hin, ja hän oli saanut oman numeronkin, kuten näissä agenttipiireissä oli tapana: 4711.

OAJ:n salaperäinen johtaja "Ruisranne" kaivoi agenttisalkustaan kolme valokuvaa ja nakasi ne Kanen eteen pöydälle.

Kanelta pääsi pitkä vihellys. Päällimmäisestä kuvasta hänelle hymyilivät himmeästi satiinihoitoiset viehkon naisen kasvot, joiden ilmeikästä leukaa peittivät osittain eteen heilahtaneet vaaleat hiussuortuvat.

— Aikamoinen pikku pupulainen, totesi 4711 asiaankuuluvasti.

— Pupulainenpa hyvinkin, mutta vaarallinen pupulainen, ärähti Ruisranne. Yritä saada kalloosi, 4711, että hän on yksi epäillyistä, opetusministeri. Mutta ne kaksi muuta ovat ehkä vielä pahempia.

— Tämän toisen minä olen nähnytkin, kouluhallituksen miehiä, Kane havaitsi tuijottaessaan

kiharatukkaisia kasvoja, jotka olivat yhtä pettävän viattoman näköiset niin edestä kuin sivultaakin. — Mutta entäs tämä kolmas?

Ruisranne vilkaisi sivuilleen kuin varmistaakseen, ettei kukaan kuullut, alensi ääntään ja kuiskasi käheästi kolme pahamaineista kirjainta: —KSV.

Kitisen Kanen kaiken kokeneet kasvot vääntyivät hämmästyksestä ja inhosta. Hän pudotti kuvan kädestään kuin se olisi ollut syanidilla käsitelty, kavahti taaksepäin ja oli vähällä tehdä salaisen agentin pahimman munauksen, karjaista ääneen vihollisen nimen. Viime hetkellä hän kuitenkin sai hillityksi itsensä ja tyytyi ähkäisemään typeryneenä:

— KSV!? Ei kai se voi olla totta? Silloinhan on piru merrassa.

Kane tiesi tuon maailman pahamaineisimman järjestön, vaikei tuntenutkaan sen organisaatiota eikä johtajia. Mitä kamottavampia tapahtumia maailmalla tapahtui, sitä varmempia oltiin, että teon takana oli KSV.

Jos herrojen palkkoja koroteltiin, syypää oli KSV. Jos koululapsia rääkättiin, asialla oli KSV. Jos kilttejä opettajatätejä ei päästetty työpaikalleen, KSV oli taas liikkeellä. Se oli pahuuden ja kamaluuden ruumiillistuma, ja tässä nyt toljottivat tuon terrorijärjestön pääpukarin, liseniaatti Ein inhat ja pahanilkiset kasvot suoraan Kanea silmästä silmään.

— Niinpä niin, 4711. Nyt on tapahtunut niin järkyttäviä, että

ei voi olla epäilemättä KSV:tä, sanoi Ruisranne kuolemanvakavalla äänellä.

— On julistettu työsulku, ja joku noista on sen takana. Tehtäväsi on ottaa selvää, kuka se oli.

Pala nousi Kitisen Kanen kurkkuun. Hän oli aikanaan tehnyt jauhelihaa ihmissyöjätiikeristä, selvinnyt ainoana suhteellisen valkoihoisena Little Big Hornin verilöylystä ja toiminut jopa SDP:n yhteiskuntatieteellisenä neuvonantajana, mutta tämä oli sentään liikaa. KSV — ei ikinä.

Kanen käsi hamusi povitaskua. Siellä se pullotti turvallisesti, järeän Smith&Wessonin viressä, työehtosopimus. Ikävuoista huolimatta hänen tes-kätensä toimi salamannopeasti. Sopimus ilmestyi kuin taiottuna äimistyneen Ruisranteen eteen ja Kanen järkähtämätön etusormi osoitti palkkataulukkoa.

— Ei tule kauppoja. Minä olen palkkakuopassa. Katso tuosta. Nyt alkoi lakko.

Ruisranne ei ehtinyt edes henkeä haukata, kun Kane oli jo kadonnut muiden mukaan barrikadeille. Vasta siellä hän huokaisi helpotuksesta, pyyhkäisi hikeä ja totesi taas kerran selvinneensä mahdottomalta tuntuvasta tehtävästä.